

BR ETIENNE VAN DE VOORDE
geboren te Vác (Hongarije) op 26 oktober 1925
overleden te Gent
op 3 juni 2006

Br. Etienne werd in Hongarije geboren in een kroostrijk gezin. Zijn ouders woonden daar beroepshalve verschillende jaren. Zijn familie is echter wel afkomstig uit het Gentse. In deze streek was Etienne dan ook van kleins af goed thuis. Zijn broers Werner en Walter werden missionarissen van Scheut. Zij zullen wel zijn voorbeelden geweest zijn om ook zijn leven volledig in dienst te stellen van de medemensen. Hij werd broeder van Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes. Door de levende Heer gegrepen, hebben ze alle drie hun leven gegeven aan het welzijn van het Congolese volk. Br. Etienne verbleef maar liefst 52 jaar in 'onze Congo': van 1952 tot 2004.

Op 20-jarige leeftijd sprak hij voor het eerst zijn tijdelijke geloften uit. Hij beëindigde de normaalschool in 1949 en gaf 1 jaar les in Puurs. Hij deed 2 jaar legerdienst en na een kort verblijf in Asse-ter-Heide vertrok hij naar de missie. Hij heeft op zoveel plaatsen gewoond in Congo dat hij echt kon zeggen dat hij wel iets kende van onze voormalige kolonie. Op zijn 'laatste reis' met de oudere broeders vertelde hij in gezelschap van medemissionarissen, verhalen die hij nog weinig verteld had. De moeilijke jaren van onzekerheid, opstand en schaarste, doodsb bedreigingen en tegenkanting lijken dan wel te overheersen maar er waren gelukkig ook goede ervaringen.

Leraar, directeur, novicenmeester, provinciaal overste, boekhouder, econoom, leraar dactylografie-tekstverwerker, ... Kisantu, Molegbe, Moba-Kirungu, Kalemie, Lubumbashi,...

Gezond verstand, een goed hart, een luisterend oor, streng maar rechtvaardig, voorkeur voor de armen, organisatietalent, warme menselijkheid en dat alles met een vlotheid, een guitigheid, een ontwapenende glimlach: het leverde hem de vanzelfsprekende eerbied en waardering op die een gerespecteerd ombudsman in zijn situatie nu eenmaal kroont tot 'De Sterke Oudere', zoals de Congolezen dat noemen.

Eenmaal in Vlaanderen terug, sinds 2004, vond hij het vanzelfsprekend dat hij zich ten dienste stelde van een organisatie 'De Tinten', met zorg en opvang van vluchtelingen die in het Gentse verblijven.

Zijn verbondenheid met zijn familie en de kloostergemeenschap spreekt boekdelen: altijd waar mogelijk stond hij voor hen klaar. Zij zullen hem allen zo missen.

Waar kan die kracht en inspiratie vandaan komen, kan men zich afvragen. Zijn omgang met de mensen en met God zal hem wel 'gedwongen' hebben. Zijn band met de Heer heeft hem ongetwijfeld tot dit alles geroepen. Het is dezelfde Heer die hem in zijn slaap heeft overgebracht naar de 'Slaap van de rechtvaardigen' tot in de eeuwige vrede en vreugde.

Br. Etienne, namens zovelen die je gekend hebben, dank je wel. We voelen ons gesterkt door je inspirerend voorbeeld.

DALO